

117. ÍRÁS

A LEGFELSŐBB ISTEN

AMILYEN mértékben megcselekedjük az Isten akaratát, legyünk bármilyen világegyetemi besorolási szinten is, éppen olyan mértékben válik egy fokkal ténylegesebbé a Legfelsőbb mindenható potenciálja. Az Isten akarata nem más, mint az Első Forrás és Közepont célja, amint az a három Abszolútban lehetőségként, az Örökkévaló Fiúban személyesen, a Végtelen Szellemben világegyetemi cselekvésre egyesülten és a Paradicsom állandó mintáiban örökké váltan benne foglaltatik. És a Legfelsőbb Isten válik az Isten teljes akaratának legmagasabb rendű véges megnyilvánulásává.

² Ha az összes nagy világegyetemi lény függő értelemben megélné az Isten akaratát a maga teljességében, akkor a tér-idő teremtésszössességben beköszöntene a fény és élet korszaka, és ekkor a Mindenható, a Felsőség istenségi potenciálja a Legfelsőbb Isten isteni személyiségének megjelenésében ténylegessé válna.

³ Amint valamely kifejlődő elme a mindenségrendi elemekörökre ráhangolódik, mihelyt valamely kifejlődő világegyetem a központi világegyetemi mintának megfelelő nyugalmi állapotot eléri, amint valamely felfelé haladó szellem a Tökéletes Szellemekek egyesült segédkezésével kapcsolatba kerül, amint valamely felemelkedő halandói személyiség a bent lakozó Igazító isteni vezetéséhez hozzáigazodik, akkor a Legfelsőbb ténylegessége egy fokkal valóságosabbá válik a világegyetemekben; akkor a Felsőség istenisége továbblép a mindenségrendi megjelenés útján.

⁴ A nagy világegyetem részei és egyedei a Legfelsőbb teljes körű evolúciójának tükröződéseként fejlődnek, másfelől viszont a Legfelsőbb a teljes nagy világegyetemi evolúció egységbe foglalt összességét alkotja. Halandói szemszögből ezek egymás evolúciós és élményelvi elmentettjei.

1. A LEGFELSŐBB LÉNY TERMÉSZETE

¹ A Legfelsőbb a fizikai összhang szépsége, az értelmi jelentéstartalom igazsága és a szellemi érték jósága. Ő az igazi siker édessége és a soha véget nem érő fejlődés öröme. Ő a nagy világegyetem mindent átható lelke, a véges mindenségrend tudatossága, a véges valóság beteljesülése és a teremtői-teremtényi tapasztalás megszemélyesülése. Az egész jövőbeli örökkévalóságban a Legfelsőbb Isten fejezi ki a sajátakarata alapú tapasztalás valóságát az Istenség háromsági kapcsolataiban.

² ¶ A Legfelsőbb Teremtők személyeiben az Istenek a Paradicsomról a tér és idő területeire szálltak alá azért,

hogyan ott a Paradicsomra való eljutás képességével rendelkező olyan teremtményeket hozzanak létre és formáljanak, akik az Atyát keresve oda eljuthatnak. Az alászálló Isten-kinyilatkoztató Teremtők és a felemelkedő Istenkereső teremtmények e világegyetemi folyamata a Legfelsőbb Istenség-evolúciós kinyilatkoztatása, melyben az alászállók és a felemelkedők egyaránt kölcsönösen megértik a másikat, felfedezik az örök és egyetemes testvériséget. A Legfelsőbb Lény így válik a tökéletes-teremtői ok és a tökéletesedő-teremtényi válasz megtapasztalásának véges rendezett egészévé.

³ A nagy világegyetem a teljes egyesülés lehetőségét magába foglalja, illetőleg folytonosan azt keresi, és ez abból a tényből következik, hogy e mindenségrendi létezés a paradicsomi Háromság, mely korlátlan egység, alkotó teteteinek és hatalmi előjogainak következménye. Éppen ez a háromsági egység fejeződik ki a véges mindenségrendben a Legfelsőbbben, akinek valósága egyre nyilvánvalóbbá válik, amint a világegyetek egyre jobban megközelítik a Háromság-azonosság legfelső szintjét.

⁴ ¶ A Teremtő akarata és a teremtmény akarata minőségileg különböző, azonban élményelvi értelemben a kettő rokon, ugyanis a teremtmény és a Teremtő képes együttműködni a világegyetem tökéletesség tételében. Az ember képes Istennel együtt munkálkodni és ezáltal egy örök-végtelen rendű lény megteremtésében társulni. Az Isten az ő Fiainak megtestesülésében még emberiként is képes munkálkodni, aki így eléri a teremtményi tapasztalás csúcsát.

⁵ A Teremtő és a teremtmény a Legfelsőbb Lényben egyetlen Istenségként egyesül, akinek akarata egyetlen isteni személyiségként nyilvánul meg. És ez a Legfelsőbb akarat több, mint a teremtmény vagy a Teremtő saját önálló akarata, éppen úgy, ahogy a nebadoni Tökéletes Fiú önálló akarata is több ma már mint az isteniségi és emberi akarat társulása. A paradicsomi tökéletesség és a tér-idő tapasztalás egyesülése a valóság istenségi szintjein új jelentéstartalmakkal telítődik.

⁶ A Legfelsőbb kifejlődő isteni természete hű képet fest az összes teremtmény és az összes Teremtő által a nagy világegyetemben megélt páratlan tapasztalásról. A Legfelsőbbben a teremtői és a teremtményi jelleg már egy; mindörökre egyesítette ezeket azon hányattatásnak a megtapasztalása, amely annak a számos problémának a megoldása során tapasztalható, melyek minden véges teremtésrész állandóan körülvesznek, amint a teremtésrész a tö-

kéleltesség és a teljesség hiánya miatti béklyóktól való megszabadulást keresve az örök ösvényen halad.

⁷ ¶ Az igazság, a szépség és a jóság kölcsönösen összefügg a Szellem segédkezésében, a Paradicsom nagyságában, a Fiú irlalmasságában és a Legfelsőbb tapasztalásában. A Legfelsőbb Isten *maga* igazság, szépség és jóság, ugyanis ezen isteniségi fogalmak a fogalomalkotási tapasztalás véges felső határát jelentik. Az isteniség e háromsági ismérveinek örök forrásai a végest meghaladó szinteken helyezkednek el, ám a teremtmény e forrásokat csak mint igazság-felettit, szépség-felettit és jóság-felettit képzelheti el.

⁸ Mihály, aki teremtő, a Teremtő Atya isteni szeretetét nyilvánította ki földi gyermekeinek. És az emberek, miután felfedezték és befogadták ezen isteni ragaszkodást, már törekedhetnek arra, hogy e szeretetet hús-vér testvéreiknek megmutassák. E teremtményi ragaszkodás a Legfelsőbb szeretetének igaz tükröződése.

⁹ A Legfelsőbb tükörképszerűen foglalja magában a dolgokat. Az Első Forrás és Középpont a három nagy Abszolútban magábanvaló, a Paradicsomban, a Fiúban és a Szellemben pedig tényleges; a Legfelsőbb viszont tényleges és magábanvaló is, személyes felsőséggel és mindenható hatalommal rendelkező lény, a teremtményi erőfeszítésekre éppúgy érzékeny, mint a teremtői célokra; öntevékeny a világegyetemet illetően és önállóan válaszol a világegyetemi teljességre; és egyszerre a legfelsőbb teremtő és a legfelsőbb teremtmény. A Felsőség Istensége tehát a teljes összeségét fejezi ki.

2. AZ EVOLÚCIÓS NÖVEKEDÉS FORRÁSA

¹ A Legfelsőbb nem más, mint Isten-az-időben; ő a tika a teremtmények időbeli fejlődésének; ő a nem teljes jelen meghódítása és a tökéletesedő jövő beteljesítése is. És minden véges növekedés végső gyümölcsei pedig: a személyiség egyesülő és alkotó jelenléte erejénél fogva az elmen keresztül és a szellem révén szabályozottak. Mindeme növekedés kiteljesedő következménye pedig a Legfelsőbb Lény.

² A halandó ember számára a létezés egyenlő a növekedéssel. És látszólag tényleg ez a helyzet még általánosabb, világegyetemi szempontból is, ugyanis a szellem vezette létezés láthatólag élményelvi növekedést — nagyobb elismertséget — eredményez. Mi azonban már régóta úgy tartjuk, hogy a mostani világegyetemi korszakban a teremtményi létezésre jellemző jelenlegi növekedés valójában a Legfelsőbb egyik működése. Úgy tartjuk továbbá, hogy ez a fajta növekedés a Legfelsőbb növekedési korszakának sajátja, és a Legfelsőbb növekedésének kiteljesedésével ez be fog fejeződni.

³ ¶ Nézzük a teremtményi-háromságot elért fiak helyzetét: Ők a jelen világegyetemi korszakban születtek és élnek; van személyiségük és rendelkeznek elme- és szellem-adománnyal. Vannak tapasztalataik és azokról emlékeik is, de nem *növekednek* úgy, mint a felemelkedők. Úgy hisszük és úgy gondoljuk, hogy eme teremtményi-háromságot elért fiak, jóllehet *benne* élnek a jelenlegi világegyetemi korszakban, valójában a következő világegyetemi korszakhoz *tartoznak* — ahhoz a korszakhoz, amely a Legfelsőbb növekedésének kiteljesedését követi. Ennélfogva ők nem foglaltatnak *benne* abban a Legfelsőbbben, mely jelenleg nem teljes és ebből eredően növekedési besorolású. Tehát nem résztvevői a jelen világegyetemi korszak élményelvi növekedésének, ők ugyanis a következő világegyetemi korszakra tartalékolat teremtmények.

⁴ Az én saját rendem, a Fenséges Hírvivők rendje, lévén a Háromság által befogadott, nem vesz részt a jelen világegyetemi korszak növekedésében. Bizonyos értelemben helyzetünk a megelőző világegyetemi korszakénak felel meg, miként ténylegesen is így van ez a Háromság Állandó Fiai esetében. Egy dolog azonban biztos: A Háromság általi elismertségünk szintje nem fog változni, és a tapasztalás többé már nem eredményez növekedést.

⁵ Ez természetesen nem igaz a véglegesrendűek esetében, továbbá egyetlen evolúciós és élményelvi rend esetében sem, amely a Legfelsőbb növekedési folyamatának résztvevője. Nektek, az Urantián ma élő halandóknak, akik a Paradicsomra és a végleges rendre való eljutásra törekedtek, meg kell értenetek, hogy e végzet csak azért érhető el, mert benne vagytok a Legfelsőbbben és az ő részét képezitek, ennélfogva pedig a Legfelsőbb növekedési körének résztvevői vagytok.

⁶ ¶ A Legfelsőbb növekedése egyszer majd véget ér; rendje kiteljesedik (energia-szellemi értelemben). A Legfelsőbb evolúciójának befejeződése egyúttal a Felsőség részeként való teremtményi evolúció végét is magával hozza. Azt viszont nem tudjuk, hogy a külső tér világegyetemeit miféle fejlődés fogja jellemezni. Ám meglehetősen biztosak vagyunk abban, hogy valami olyasmi fog lejátszódni, amely a hét felsőbb-világegyetem fejlődésének jelen korszakában tapasztaltaktól különbözik. Ez kétségkívül a nagy világegyetem evolúciós létpolgárainak azon működése lesz, melynek célja, hogy a külső-térbelieknek a Felsőség növekedésétől való megfosztottság miatt ellentételezést nyújtson.

⁷ A Legfelsőbb Lény a jelen világegyetemi korszak kiteljesülésével létezőként a nagy világegyetemben élményelvi főhatósági szerepkörben fog működni. A külső-térbeliek — a következő világegyetemi korszak létpolgárai

— a felsőbb-világegyetemi szintet meghaladó növekedési potenciállal rendelkeznek majd, mely evolúciós fejlődőképesség feltételezi a Mindenható Legfelsőbb fennhatóságát, és így kizárja azt, hogy a teremtmények a jelen világegyetemi korszak hatalom-személyiségi egységbe rendeződésében részt vehessenek.

⁸ Emiatt a Legfelsőbb teljességének hiánya előnynek is tekinthető, hiszen ez teszi lehetővé a jelen világegyetemek teremtmény-teremtésrészeinek evolúciós növekedését. Az ürességnek is meg van a maga előnye, mert tapasztalati úton telítődhet.

⁹ ¶ A véges bölcsélet egyik legérdekesebb kérdése a következő: A Legfelsőbb Lény vajon a nagy világegyetem fejlődésére adott válaszként ténylegesül vagy éppen hogy a Legfelsőbb fokozatos megjelenésének eredménye a véges mindenségrend fokozatos fejlődése? Vagy lehetséges-e, hogy fejlődésüket tekintve e kettő egymással kölcsönösen összefügg? Lehetséges-e, hogy az egyik a másiknak fejlődési ellentettje, s az egyik kiváltja a másik növekedését és viszont? Egy dologban biztosak vagyunk: A teremtmények és a világegyetemek, legyenek azok felsőbbrendűek vagy alsóbbrendűek, a Legfelsőbben fejlődnek, és fejlődésük során a jelen világegyetemi kor teljes véges tevékenységének egyesített összessége megjelenik. Ez pedig a Legfelsőbb Lény, a Legfelsőbb Isten mindenható hatalmának kifejlődése minden személyiség számára.

3. A LEGFELSŐBB JELENTÉSE A VILÁGEGYETEMI TEREMTMÉNYEK SZÁMÁRA

¹ A különféleképpen jelölt mindenségrendi valóság, mint a Legfelsőbb Lény, a Legfelsőbb Isten, a Mindenható Legfelsőbb nem más, mint a minden véges valóság kiemelkedő szakaszainak összetett és egyetemes egységbe rendeződése. Az örök energia, az isteni szellem és a világegyetemi elme kiterjedt változatossága véges csúcspontját a Legfelsőbb kifejlődésében éri el, aki a minden véges növekedés összessége, mely önmagát a véges értelemben elérhető legnagyobb kiteljesedés istenségi szintjein jeleníti meg.

² A Legfelsőbbön, mint isteni csatornán áramlik a trioditák alkotó végtelensége, amely a tér csillagrendszertani körképévé szilárdul, s amely előtt az idő tündökletes személyiség-színműve lezajlik: a szellem az elme közreműködésével meghódítja az energia-anyagot.

³ ¶ Jézus azt mondta: „Én vagyok az élő út,” és valóban ő az öntudat anyagi szintjéről az Isten-tudat szellemi szintjére vezető élő út. És pontosan úgy, ahogy ő az egyéntől az Istenhez felfelé vezető ezen élő út, úgy a Legfelsőbb

a véges tudattól a tudat érzékfeletti lényegéhez, sőt az abszonit látásmódhoz vezető élő út.

⁴ A ti Teremtő Fiatok ténylegesen az emberitől az isteniségig vezető ilyen élő csatorna lehet, hiszen személyesen megtapasztalta e világegyetemi fejlődési utat a maga teljességében, József-fia-Jósua, az Ember Fia igaz emberi mivoltától a nebadoni Mihály, a végtelen Isten Fia paradicsomi isteniségéig. A Legfelsőbb Lény hasonlóképpen lehet a véges korlátok meghaladásának világegyetemi módja, mivel ő a tényleges megtestesülése és személyes kivonata minden teremtményi evolúciónak, továbbfejlődésnek és átszellemlülésnek. Még a Paradicsomról alászálló személyiségeknek a nagy világegyetemben szerzett tapasztalatai is az ő azon tapasztalásának képezik részét, mely azoknak a tapasztalatoknak az összességét teljesíti ki, melyeket az idő zarándokai a felemelkedés során szereznek.

⁵ ¶ A halandó ember több annál, mint amit az a jelkép sugall, hogy az Isten képeire teremtett. Fizikai szempontból ez az állítás aligha igaz, de bizonyos világegyetemi lehetőségek tükrében annál kézzelfoghatóbb tény. Az emberi fajban valamiféle olyan evolúciós fejlődés zajlik, amely sokkal nagyobb méretekben a világegyetemek mindenségében is végbemegy. Az ember mint akarattal bíró személyiség az Igazítóval, egy személytelen entitással létesített kapcsolatában válik alkotóvá a Legfelsőbb véges lehetőségeinek jelenlétében, s ennek eredményeként bontakozik ki a halhatatlan lélek. A világegyetemekben az idő és tér Teremtő személyiségei a paradicsomi Háromság személytelen szellemével létesített kapcsolatban tevékenykednek és válnak ezáltal az Istenség valóság új hatalom-potenciáljának alkotójává.

⁶ A halandó ember, teremtmény lévén, nem pontosan olyan, mint a Legfelsőbb Lény, aki ugyanis istenség, viszont az ember fejlődése bizonyos szempontból hasonlít a Legfelsőbb növekedésére. Az ember erejére és képességeire támaszkodva, valamint a saját döntéseit kitartóan vállalva tudatosan növekszik az anyagi felől a szellemi felé; az ember azáltal is gyarapodik, hogy Gondolatigazítója a szellemitől lefelé a morontia lélekszintekig való eljutáshoz új módszereket fejleszt ki; és amint a lélek megszületik, attól kezdve magában és magától növekedni kezd.

⁷ Ez némiképp olyan, mint ahogyan a Legfelsőbb Lény növekedik. Fennhatósága a Legfelsőbb Teremtő Személyiségek cselekedeteiben és fejlődésükben, valamint azok eredményeként növekszik; ez az ő, mint a nagy világegyetem ura hatalma felségességének kifejlődése. Istenségi természete hasonlóképpen függ a paradicsomi Háromság előbb-létezett egységétől. Ezen kívül van egy további szempontja is a Legfelsőbb Isten kifejlődésének: Ő nem

csak Teremtő-alakította és Háromság-eredetű; ő önmagától kifejlődő és önmagát származtató is. A Legfelsőbb Isten maga is saját szándékai szerint cselekvő, alkotó résztvevője saját istensége megjelenítésének. Az emberi morontia lélek hasonlóképpen saját szándékai szerint cselekvő társalkotója a saját halhatatlanná válásának.

⁸ ¶ Az Atya az Együttes Cselekvővel együttműködik a Paradicsom energiáinak átalakításában és abban, hogy ezen energiákat a Legfelsőbbre érzékennyé tegye. Az Atya együttműködik az Örökkévaló Fiúval a Teremtő személyiségek létrehozásában, akiknek cselekedetei a Legfelsőbb fennhatóságában fognak kiteljesedni. Az Atya együttműködik a Fiúval és a Szellemmel a Háromság-személyiségek megalkotásában, melyek a nagy világegyetem uraiként működnek egészen addig, amíg a Legfelsőbb kiteljesedett evolúciója képessé nem teszi őt e fennhatóság gyakorlására. Az Atya ezekben és egyéb más módon is együttműködik az ő Istenségi és nem-Istenségi mellérendeltjeivel a Felsőség fejlődésének előmozdításában, de ezekben a dolgokban egyedül is tevékenykedik. És az ő egyedüli működését talán a legjobban a Gondolatigazítók és társentítáaik segítségével fedezhetjük fel.

⁹ Az Istenség egység, lételemi egység a Háromságban, élményelmi a Legfelsőbbben, a halandókban pedig teremtmény-alkotó egység az Igazítóval való egyesülésben. A Gondolatigazítónak a halandó emberben való jelenléte a világegyetem alapvető egységét mutatja, mert az ember, a világegyetemi személyiségek között a lehető legalacsonyabb rendű lévén, magába fogadja a legfelsőbb és örök valóság egy tényleges darabját, sőt a minden személyiségeknek eredeti Atyját.

¹⁰ A Legfelsőbb Lény egyrészt a paradicsomi Háromsággal létesített kapcsolat erejénél fogva, másrészt e Háromság teremtő és irányító gyermekeinek istenség-eredményei következtében fejlődik. Az ember halhatatlan lelke a saját örök sorsát a paradicsomi Atya isteni jelenlétével együtt az emberi elme személyiségi döntéseinek megfelelően alakítja. A Háromság a Legfelsőbb Istennek ugyanaz, mint az Igazító a fejlődő embernek.

¹¹ ¶ A jelen világegyetemi korszakban úgy tűnik, hogy a Legfelsőbb Lény nem képes teremtként közvetlenül működni, kivéve azokat az eseteket, ahol a cselekvés véges lehetőségeit a tér és idő alkotó közvetítői már kimerítették. A világegyetemi történelemben ez eddig mindössze egyszer történt meg; amikor a világegyetemi tükrözőműködés véges cselekvési lehetőségei már kimerültek, akkor a Legfelsőbb az összes előző teremtő cselekedet alkotó kiteljesítőjeként lépett fel. És úgy hisszük, hogy ilyen kiteljesítőként a jövőben még meg fog nyilvánulni mindenkor,

amint az előző teremtmény teljesítette az alkotótevékenység megfelelő körét.

¹² A Legfelsőbb Lény nem teremtett embert, de az ember szó szerint éppen az ő létéből teremtett, a Legfelsőbb potenciáljából származtatott. Ő nem munkálkodik az ember fejlődésén sem; mégis éppen maga a Legfelsőbb képezi a fejlődés lényegét. Véges nézőpontból mi ténylegesen a Legfelsőbb bennmaradóságán belül élünk, mozgunk és vagyunk.

¹³ A Legfelsőbb láthatóan nem képes eredeti okozatot kelteni, viszont úgy tűnik, hogy ő minden világegyetemi növekedés folyamatszabályozója, és láthatóan az a rendeltetése, hogy az összes élményelmi-evolúciós lény végzetének teljes betetőzését biztosítsa. Az Atyától ered a véges mindenségrend gondolata; a Teremtő Fiú az Alkotó Szellem egyetértésével és közreműködésével ezt az eszmét a térben és időben ténylegessé teszi; a Legfelsőbb kiteljesíti a teljes végest és kapcsolatot alakít ki az abszonit végzetével.

4. A VÉGES ISTEN

¹ Ahogy mi a teremtmény-teremtésnek az elismertségbeni tökéletesedés és az isteniségi létezés elérése érdekében folytatott végeláthatatlan küzdelmét látjuk, kénytelenek vagyunk azt hinni, hogy e véget nem érő erőfeszítések a Legfelsőbbnek az isteni ön-kiteljesítés iránti szüntelen küzdelmét mutatják. A Legfelsőbb Isten maga a véges Istenség, és ezért a szó szoros értelmében neki kell megoldania a véges lényegű problémákat. A mi küzdelmeink az időbeli hanyattatásaink során a tér evolúciójában nem mások, mint az ő azon erőfeszítései, hogy önmaga valóságát megjelenítse és fennhatóságát kiteljesítse abban a tevékenységi körben, amelyet kifejlődő természete a lehetőségek legkülső határáig tágít.

² A Legfelsőbb szerte a nagy világegyetemben a kifejeződésért küzd. Isteni fejlődése arányban áll a minden létező személyiség bölcsesség-megnyilvánulásával. Amint egy emberi lény az örök továbbélést választja, ő is a végzet társteremtőjévé lesz; és e felemelkedő halandó életében a véges Isten már több lehetőséget talál az ön-kiteljesítésre és az élményelmi fennhatósága kiteljesítésére. De ha a teremtmény elutasítja az örök létpályát, akkor a Legfelsőbbnek az e teremtmény döntései által meghatározott része elkerülhetetlen késedelmet szenved, olyan veszteséget, melyet helyettesítő vagy párhuzamos tapasztalásnak kell ellensúlyoznia; ami pedig a nem túlélő személyiségét illeti, az széteszlik a teremtés mindent átható lelkében, a Legfelsőbb Istenségének részévé válik.

³ Az Isten oly jóhiszemű, oly szeretetteljes, hogy saját isteni természetéből egy részt az emberi lények kezébe ad

abból a célból, hogy azt az ember megőrizze és önmagát kiteljesítse. Az Atya természete, az Igazító jelenlét a halandó lény döntéseitől függetlenül elpusztíthatatlan. A Legfelsőbb gyermeke, a halandó lény kifejlődő önnön valója viszont elpusztítható függetlenül attól, hogy egy ilyen rossz útra tért halandói önnön valóinak a magvában egyesülő személyisége a Felsőség Istenségének egy tényezőjeként tovább létezik.

⁴ Az emberi személyiség valóban képes a teremtményi rendből eredő egyediséget elpusztítani, és bár minden fennmarad, ami egy ilyen mindenségrendi öngyilkos életben arra érdemes volt, *e képességek nem mint egyedi teremtmény maradnak meg*. A Legfelsőbb újból kifejeződik a világegyetemek teremtményeiben, ám soha többé nem úgy, mint az az adott személy; a fel nem emelkedő lény egyedi személyisége úgy tér vissza a Legfelsőbbhöz, miként a vízcsepp a tengerbe.

⁵ A véges személyes részeinek elszigetelt cselekedete a Legfelsőbb Egész azt követő megjelenéséhez viszonyítva jelentéktelennek tekinthető, viszont az egész ugyancsak függ a számtalan rész cselekedeteinek összességétől. Az egyéni halandó személyisége jelentéktelen a Felsőség teljessége mellett, de minden egyes emberi lény személyisége pótolhatatlan jelentéstartalommal bír a végesben; ha a személyiség egyszer már kifejeződött, akkor sohasem fog még egyszer ugyanolyan kifejeződési formát találni, kivéve annak az adott élő személyiségnek a folytatódó létezésében.

⁶ És amint mi is ki akarjuk fejezni önmagunkat, ugyanúgy a Legfelsőbb is az istenség-kifejeződéséért küzd bennünk és velünk. Amint megtaláljuk az Atyát, úgy a Legfelsőbb ismét rátalál a minden dolog paradicsomi Teremtőjére. Amint az ön-kiteljesítéssel járó problémáinkat mind megoldjuk, úgy az élményelvi Isten a tér és idő világegyetemeiben eléri a mindenható felsőséget.

⁷ ¶ Az emberiség nem erőfeszítés-mentesen emelkedik felfelé a világegyetemben, és a Legfelsőbb sem célirányos és értelmes cselekvés nélkül fejlődik. A teremtmények üres tétlenséggel nem érhetik el a tökéletességet, és a Felsőség szelleme sem alakíthatja ténylegessé a Mindenható hatalmát a véges teremtrészeknek nyújtott szüntelen szolgáló-segédkezés nélkül.

⁸ Az embernek a Legfelsőbbhöz fűződő időleges viszonya képezi az alapját a mindenségrendi erkölcsiségnek, a kötelesség iránti egyetemes érzékenységnek, valamint a kötelesség elfogadásának. Ez a viszonylagos jó és rossz átmeneti felfogásán túlmutató erkölcsiséget jelent; olyan erkölcsiség ez, amely közvetlenül arra a tiszteletre épül, melyet az öntudatos teremtmény az élményelvi Istenség iránti élményelvi elkötelezettségben táplál. A halandó ember

és minden véges teremtmény a Legfelsőbbben létező, élő energia-, elme- és szellem-potenciálból vétetik. Az Igazító-halandó felemelkedő lény a Legfelsőbbet veszi igénybe a véglegességet elért lény halhatatlan és isteni jellemének megalkotásához. Az Igazító, az emberi akarattal egyetértésben, az Isten felemelkedő fiának örök természetét meghatározó mintákat éppen a Legfelsőbb valóságából szövi meg.

⁹ Az Igazítónak az emberi személyiség szellemlényegűvé és örökkévalóvá alakítására irányuló fejlődésmenete közvetlenül is a Legfelsőbb fennhatóságának növekedését eredményezi. Ez az előrelépés az emberi evolúcióban egyúttal a Legfelsőbb evolúciós megjelenésében is továbblépést jelent. Igaz lévén, hogy a teremtmények nem fejlődhetnek a Legfelsőbb nélkül, ezért valószínűleg igaz az is, hogy a Legfelsőbb kifejlődése sohasem tetőzhet az összes teremtmény kiteljesedett evolúciójától függetlenül. És itt van az öntudatos személyiségek nagy mindenségrendi felelőssége: A Legfelsőbb Istenség bizonyos értelemben a halandói akarat választásától függ. És a Nappalok Elődei a teremtményi fejlődésnek és a Legfelsőbb evolúciójának kölcsönös menetéről hű és tökéletes képet alkothatnak a világegyetemi tükrözőműködés kifürkészhetetlen rendszerein keresztül.

¹⁰ A halandó embert a következő nagy kihívás elé állították: Úgy dönts-e, hogy a mindenségrend megtapasztalható jelentéstartalmait megszemélyesíted a kifejlődő sajátlényeged részeként? Vagy a túlélés elutasításával enged-e, hogy a Felsőség e titkai tovább szunnyadjanak mindaddig, amíg egy másik teremtmény valamikor máskor majd a *maga* módján megpróbálkozik a véges Isten kifejlődéséhez teremtményként hozzájárulni? De ez az ő hozzájárulása lesz, nem pedig a tiéd.

¹¹ ¶ A jelen világegyetemi korszak nagy küzdelme a magvábanvaló és a tényleges között folyik — a ténylegessé válásra törekszik minden, ami még ki nem fejeződött. Ha a halandó ember a paradicsomi kalandot választja, akkor az idő mozgását követi, mely az örökkévalóság nagy sodrában áramlatokat alkotva halad; ha a halandó ember elutasítja az örök létpályát, akkor az események sodrával szemben mozog a véges világegyetemekben. A gépies teremtrész feltartóztathatatlanul halad előre a paradicsomi Atya felismerhetővé váló célja szerint, de a saját szándékai szerint cselekvő teremtrésznek megadatik, hogy elfogadja vagy elutasítsa az örökkévalósági kalandban való személyes részvételt. A halandó ember nem pusztíthatja el az emberi létezés legfelsőbb értékeit, azonban igencsak képes megakadályozni ezen értékeknek a saját személyes tapasztalásán keresztül való kifejlődését. Olyan mértékben, amennyire az ember önnön valója elutasítja a paradi-

csomi felemelkedésben való részvételt, éppen olyan mértékben szenved késedelmet a Legfelsőbb az isteniséginek a nagy világegyetemben való kifejezésében.

¹² A halandó emberre nem csak a paradicsomi Atya Igazító jelenléte bízott, hanem a Legfelsőbb jövője végtelenül kicsiny részének sorsa feletti irányítás is. Mert amennyiben az ember beteljesíti emberi sorsát, annyiban teljesíti be végzetét a Legfelsőbb az istenségi szinteken.

¹³ És a döntés ugyanúgy vár mindegyikötökre, miként egyszer mi mindannyiunkra várt: Elhagyod-e az idő Istenét, aki oly nagy mértékben függ a véges elme döntéseitől? Elhagyod-e a világegyetemek Legfelsőbb személyiségét az állati visszamaradottságot mutató nemtörődömség miatt? Elhagyod-e az összes teremtmény nagytelvét, aki oly nagy mértékben függ minden egyes teremtménytől? Megengedheted-e magadnak, hogy a meg-nem-valósult területére lépj, mikor előtted a világegyetemi létpálya magával ragadó látóhatára — a paradicsomi Atya isteni felfedezése és a Felsőség Istenének keresésében és alakításában való isteni részvétel?

¹⁴ ¶ Isten ajándékai — az ő valóságadománya — nem válnak ki öbelőle; nem idegeníti el magától a teremtést, hanem feszültséget kelt a Paradicsom körül keringő teremtsrészekben. Isten elsősorban szereti az embert, és felruhazza a halhatatlanság — az örök valóság — lehetőségével. És amennyire szereti az ember az Istent, úgy válik az ember ténylegesen is örökkévalóvá. És ebben van a dolog rejtelmessége: Minél közelebb jut az ember a szereteten keresztül Istenhez, annál nagyobb lesz annak az embernek a valósága — ténylegessége. Minél inkább pedig elfordul Istentől, annál közelebb kerül a nem-valóságához — a létezés megszűnéséhez. Amint az ember akaratát az Atya akarata szerinti cselekvésnek szenteli, amint az ember Istennek adja mindenét, amije csak *van*, akkor Isten azt az embert többé teszi annál, mint ami valójában.

5. A TEREMTÉS MINDENT ÁTHATÓ LELKE

¹ A nagy Legfelsőbb nem más, mint a nagy világegyetem mindent átható mindenségrendi lelke. Őbenne istenségi tüköröződnek a mindenségrend minőségjegyei és mennyiségei; az ő istenségi természete alkotja az összes teremtmény-Teremtő természete teljes hatalmasságának részekből kirakott képét szerte a fejlődő világegyetemekben. És a Legfelsőbb egyúttal ténylegessé váló Istenség is, aki egy kiteljesedő világegyetemi célt hordozó, alkotó akarral bír.

² Az értelmi, magvábanvaló személyes, véges sajátlyegek a Harmadik Forrás és Középpontból emelkednek

ki és a Legfelsőbbben érnek el véges tér-idő istenségi egységbe rendeződést. Ha a teremtmény aláveti magát a Teremtő akaratának, attól a személyisége még nem tűnik el, nem adja fel a személyiségét; a véges Isten megjelenítése során így cselekvő egyéni személyiségek nem veszítik el a saját akarral bíró önnön valójukat. Sokkal inkább az a helyzet, hogy e személyiségek fokozatosan gyarapodnak azáltal, hogy e nagyszerű Istenség-kalandban részt vesznek; az istenséggel való egyesülés révén az ember felemeli, gazdagítja, szellemivé alakítja és egyesíti fejlődő sajátlénységét egészen a felsőség határáig.

³ ¶ Az ember kifejlődő, halhatatlan lelke, az anyagi elme és az Igazító együttes alkotása, mint olyan feljut a Paradicsomra, és azt követően, amint meghívást kap a Végleges Testületbe, váratlanul ráhangolódik az Örökkévaló Fiú szellem-gravitációs körére egy olyan tapasztalási eljárás segítségével, melyet *a véglegesrendűek érzékfeletti lényegűvé alakításának* neveznek. Az ilyen véglegesrendűek így elfogadható jelöltté válnak arra, hogy a Legfelsőbb Istent személyiségekként tapasztalásilag megismerjék. És amint e halandó értelmes elmék a Végleges Testület rejtett, jövőbeli megbízataik során eljutnak a szellemi létezés hetedik szintjére, akkor e kettős elmék háromságivá lesznek. E két összehangolódott elmét, az emberit és az istenit, megdicsőíti a később ténylegesen is megjelenő Legfelsőbb Lény élményelvi elméjével végbemenő egyesülés.

⁴ Az örök jövőben a Legfelsőbb Isten a felemelkedő ember szellemivé lényegült elméjében, a halhatatlan lélekben fog ténylegessé válni — alkotóan kifejeződni és szellemi értelemben megmutatkozni — éppen úgy, ahogy az Egyetemes Atya megnyilvánult Jézus földi életében.

⁵ ¶ Az ember nem egyesül a Legfelsőbbel és nem adja fel személyazonosságát, azonban az összes ember tapasztalásainak világegyetemi tükröződése részét képezi a Legfelsőbb isteni tapasztalásának. „A tett a miénk, a következmény pedig Istené.”

⁶ A fejlődőképes személyiség tényleges-valóság nyomot hagy maga után, amint a világegyetemek egyre magasabb szintjein áthalad. Legyen az elme, szellem vagy energia, a tér és idő növekvő teremtsrészei saját területükön mind módosulnak a személyiségfejlődés révén. Amikor az ember cselekszik, akkor a Legfelsőbb válaszol, és ez a kölcsönösség jelenti a fejlődés tényét.

⁷ A nagy energia-, elme- és szellem-körök sohasem állandó tulajdonai a felemelkedő személyiségnek; e segédkezések mindig a Felsőség részei maradnak. A halandói tapasztalásban az emberi értelem az elmeszellem-segédék ütemes lüktetésében lakozik, és döntéseit abban a színterben éli meg, mely az e segédkezésen belüli kapcsolódásokból alakul ki. A halandói halálban az ember önnön valója

végleg elválik a segédkörtől. Bár úgy tűnik, hogy e segítők sohasem visznek át tapasztalatot az egyik személyiségről a másikra, ugyanakkor képesek a döntési cselekedetek személytelen következményeit a Hétszeres Istenen keresztül a Legfelsőbb Istennek átadni, és ténylegesen így is tesznek. (Legalábbis így igaz ez az istenimádat és a bölcsesség segéd esetében.)

⁸ És így van ez a szellem-körökkel: Az ember a világegyetemeken keresztüli felemelkedése során használja azokat, de sohasem birtokolja őket saját örök személyiségének részeként. Ugyanakkor e szellem-segédkezési körök, legyen szó az Igazság Szelleméről, a Szent Szellemről vagy felsőbb-világegyetemi szellem-jelenlétekről, fogékonnyak és válaszolnak is a felemelkedő személyiség megmutató értékeire, s ezen értékek hitelesen közvetítődnek a Hétszeresen keresztül a Legfelsőbbnek.

⁹ ¶ Jóllehet az olyan szellemhatások, mint a Szent Szellem és az Igazság Szelleme valójában helyi világegyetemi segítők, útmutatásuk mégsem szorítkozik az adott helyi teremtésrész földrajzi határaitra. Amint a felemelkedő halandó maga mögött hagyja saját helyi világegyetemének határait, nem fosztatik meg egészen az Igazság Szellemtől jövő segítségtől, attól a segítőtől, mely az anyagi és a morontia világok bölcséleti útvesztőin való áthaladás során mindig tanítgatta és kalauzolta, mely a felemelkedési léttel járó minden válsághelyzetben kitartóan irányította a Paradicsomra tartó zárándokot, folyton ismételve: „Erre gyere!” Amint a megjelenő Legfelsőbb Lény szellemi segédkezésétől és a felsőbb-világegyetemi tükrözőműködés szolgáltatásaitól támogatva elhagyjátok a helyi világegyetem területét, a Paradicsomra vezető utatok során továbbra is vezérel benneteket az Isten paradicsomi alászálló Fiainak megnyugtató és irányító szelleme.

¹⁰ Vajon a mindenségrendi segédkezés e számos köre miként jeleníti meg az evolúciós tapasztalások jelentését, tartalmát, értékeit és tényeit a Legfelsőbbben? Nem tudjuk biztosan, de úgy hisszük, hogy mindezek megjelenítése a paradicsomi eredetű Legfelsőbb Teremtők személyein keresztül megy végbe, akik a tér és idő eme köreinek közvetlen adományozói. A hét elmeszellem-segéd elmetapasztalásainak a segédek által az értelem fizikai szintjének nyújtott segédkezésben felhalmozódott összessége az Isteni Segédkező helyi világegyetemi tapasztalásának része, és a segédek feltehetőleg ezen az Alkotó Szellemen keresztül hagynak maradandó nyomot a Felsőség elméjében. Az Igazság Szellemével és a Szent Szellemmel kapcsolatban szerzett halandói tapasztalatok is valószínűleg hasonlóképpen jelenítődnek meg a Felsőség személyében.

¹¹ Még az ember és az Igazító tapasztalása is visszhangot kelt a Legfelsőbb Isten isteniségében, ugyanis e visszhang,

mint az Igazító tapasztalása, a Legfelsőbbhöz hasonlatos, és a halandó ember kifejlődő lelke a Legfelsőbbben belül szerzett ilyen tapasztalás előbb-létezett lehetőségéből jön létre.

¹² A teremtés-összeség sokszoros tapasztalatai tehát így válnak a Felsőség fejlődésének részévé. A teremtmények az Atyához való felemelkedésük során pusztán felhasználják a véges minőség- és mennyiségi jegyeit; e használat személytelen következményei mindörökre részévé válnak az élő mindenségrendnek, a Legfelsőbb személynek.

¹³ Amit az ember mint személyiség-tulajdont magával visz, nem más, mint abból a tapasztalásból származó jellembeli következmény, melyet a Paradicsomra való felemelkedése során a nagy világegyetem elme- és szellemköreinek igénybevételekor megszerzett. Amint az ember döntést hoz, és amint döntésének megfelelően cselekszik is, akkor az ember tapasztal, és e tapasztalás jelentéstartalmai és értékei minden szinten, a végestől a végtelenig, mindörökre az ő örök jellemének részévé válnak. A mindenségrendi értelemben vett erkölcsi és az isteni értelemben vett szellemi jellem jeleníti meg a teremtmény személyes döntéseinek felhalmozott tőkéjét, mely döntéseket az őszinte istenimádat megvilágosított, az értelmes szeretet megdicsőített és a testvéri szolgálat kiteljesített.

¹⁴ A kifejlődő Legfelsőbb fogja majd kárpótolni a véges teremtményeket azért, mert ők legfeljebb csak korlátozott mértékben képesek megtapasztalni a világegyetek mindenségét. A teremtmények elérhetik a paradicsomi Atyát, de evolúciós elméjük, véges lévén, valójában képtelen felfogni a végtelent és az abszolút Atyát. De mivel minden teremtményi tapasztalás nyoma megmarad a Legfelsőbbben és annak részét képezi, ezért amikor az összes teremtmény eléri a véges létezés végleges szintjét és miután a teljes világegyetemi fejlődés lehetővé teszi, hogy a teremtmények elérjék a Legfelsőbb Istent mint tényleges isteniségi jelenlétet, akkor tehát e tényleges isteniségi jelenlét magából az ilyen kapcsolat tényéből eredően már nem más, mint a teljes tapasztalással való kapcsolatteremtés. Az idő véglegessége magában hordozza az örökkévalóság csíráit; és nekünk azt tanították, hogy amint az evolúció kiteljesedése eljut arra a fokra, hogy a mindenségrendi növekedési képesség kimerül, akkor a teljes véges mindenség átlép az örök létpálya abszonit szakaszaiába az Atyának mint a Véglegesnek a megtalálása céljából.

6. A LEGFELSŐBB KERESÉSE

¹ Keressük a Legfelsőbbet a világegyetekben, de nem találjuk. „Ő az, aki minden dologban és minden lényben ott van és ő az, aki mindegyikükön kívül létezik, ő az,

aki mozog és aki mozdulatlan. Rejtélyes valóságában felismerhetetlen, távoli és mégis közel lévő.” A Mindenható Legfelsőbb „a még kialakulatlanak a formája, a még meg nem teremtettnek a mintája.” A Legfelsőbb a ti világegyetemi otthonotok, és amikor megtaláljátok, az olyan lesz, mint a hazatérés. Ő a ti élményelvi szülőtök, és éppen úgy, ahogy végbemegy ez az emberi lények tapasztalásában, úgy teljesedett ő is ki az isteni szülői szerep megélésében. Ő azért ismerhet benneteket, mert egyszerre teremtményszerű és teremtőszerű.

² Ha igazán vágytok arra, hogy megtaláljátok Istent, akkor az elmétekben tudatosulnia kell a Legfelsőbbnek. Miként Isten a ti isteni Atyátok, úgy a Legfelsőbb a ti isteni Anyátok, akiben világegyetemi teremtményként való életetek során tápláltattok. „Mennyire egyetemes a Legfelsőbb — ő mindenhol jelen van! A teremtés végtelen dolgai az ő életjelenlététől függenek, és egy sem utasítottik el.”

³ Mihály a Nebadon számára nem más, mint a Legfelsőbb a véges mindenségrend számára; az ő Istenségének széles útján az Atya szeretete a teremtésösszességbe kiáramlik, és az ő széles útján a véges teremtmények az Atya, aki maga a szeretet, keresése során egyre beljebb haladnak. Még a Gondolatigazítók is kapcsolatot alakítanak ki vele; eredeti természetüket és isteniségüket tekintve hasonlítanak az Atyára, de amint megélik az időbeli eseményeket a tér világegyetemeiben, olyanná válnak, mint a Legfelsőbb.

⁴ ¶ A tett, amikor is a teremtmény a Teremtő akaratának teljesítése mellett dönt, mindenségrendi értéket képvisel és világegyetemi jelentéstartalommal bír, melyre azonnal válaszol valamiféle rejtett, ám tér-időbeli mindennütt jelenvaló együttműködési jellegű térerő, mely valószínűleg a Legfelsőbb Lény örökmód növekvő hatásának működéséből ered.

⁵ A fejlődő halandó morontia lelke ténylegesen az Egyetemes Atya Igazító-tevékenységének fia és a Legfelsőbb Lény, az Egyetemes Anya mindenségrendi választásának gyermeke. A felnövekvő lélek helyi világegyetemi gyermekkorában az emberi személyiséget leginkább az anyai hatás befolyásolja. Az Istenségi szülők hatása kiemeltetettebbé válik az Igazítóval való egyé kapcsolódást követően és a felsőbb-világegyetemi létpálya-szakaszban, viszont amint az időből jövő teremtmények megkezdik az örökkévalóság központi világegyetemébe való átlépést, akkor az Atya természete egyre nagyobb mértékben nyilatkozik meg, s e véges megnyilatkozás csúcsa nem más, mint az Egyetemes Atya megismerése és a Végleges Testületbe való felvétel.

⁶ A teremtmények felemelkedő sajátlányegének élményelvi-anyai jegyeire a végleges rendre való eljutás meg-

tapasztalásában és azon keresztül óriási mértékben kihat az Örökkévaló Fiú szellem-jelenlétével és a Végtelen Szellem elme-jelenlétével való kapcsolatfelvétel, valamint az, hogy a teremtményt átjárják ők. Ezt követően, a véglegesrendűeknek a nagy világegyetembeli különböző tevékenységi köreikben mindenütt, megy végbe a Legfelsőbb rejtett anya-potenciáljának újraéledése, az élményelvi jelentőségtartalmak újabb megértése és a teljes felemelkedési létpálya élményelvi értékeinek új egységbe rendeződése. Úgy tűnik, hogy az önálló akaratnak e megnyilvánulása a hatodik szakaszú véglegesrendűek világegyetemi létpályáján is folytatódik egészen addig, amíg a Legfelsőbb anyai öröksége véges összhangba nem kerül az Atyától származó Igazító-örökséggel. A nagy világegyetemi működés e roppant érdekes időszaka a felemelkedő és tökéletessé vált halandó folytatódó felnőtt létpályáját jelképezi.

⁷ A létezés hatodik szakaszának teljesítését és a hetedik és egyben utolsó szellemállapot elérését követően valószínűleg a gazdagodó tapasztalás, az érlelődő bölcsesség és az isteniség-megnyilvánulás haladó korszakai következnek el. A véglegesrendűek természetében ez feltehetőleg egyet jelent a szellemi ön-kiteljesítés iránt folytatott elme-küzdelem eredményes befejeződésével, a felemelkedő ember-természetnek az isteni Igazító-természettel való összehangolódásának a véges lehetőségek határain belül való kiteljesedésével. E csodálatos világegyetemi sajátlányeg így a paradicsomi Atya örök-végleges rendű fiává és az Anya-Legfelsőbb örök világegyetemi gyermekévé válik, olyan világegyetemi sajátlányeggé, amely méltón képviselheti a világegyetemek és személyiségek Atyját és Anyját egyaránt, bármely olyan tevékenységben vagy megbízásban, mely a megteremtett, a megteremtés alatt álló vagy a kifejlődő dolgok és lények véges igazgatásával kapcsolatba hozható.

⁸ Minden ember, akiben lélek fejlődik, a szó szoros értelmében evolúciós fia az Atya Istennek és az Anya Istennek, a Legfelsőbb Lénynek. De mindaddig, amíg a halandó ember lelkében nem tudatosul isteni öröksége, addig az Istenséggel való rokonság bizonyosságáról hitet kell tennie. Az emberi élet-tapasztalás nem más, mint egy mindenségrendi védőburok, amelyben a Legfelsőbb Lény világegyetemi adományai és az Egyetemes Atya világegyetemi jelenléte (melyek egyike sem személyiség) együtt kifejlesztik az idő-morontia lelket és a világegyetemi végzetű és örök segédkezésre vállalkozó emberi-isteni végleges rendűi jellemet.

⁹ ¶ Az emberek túl gyakran feledkeznek meg arról, hogy az Isten a legnagyobb tapasztalás az emberi létezésben. Az egyéb tapasztalások jellegükben és tartalmukban korlátozottak, viszont Isten megtapasztalásának a teremt-

ményi felfogóképesség korlátaiból eredőket kivéve nincsenek határai, és ez a tapasztalás önmagában is képesség-fejlesztő hatású. Istent keresve az emberek mindent keresnek. Istent megtalálva pedig mindent megtalálnak. Isten keresése nem más, mint a szeretet bőkezű adományozása, melyet a szeretet újabb és nagyobb mértékű adományozására való képesség meglepő felfedezése kísér.

¹⁰ Minden igaz szeretet Istentől származik, és az ember ezt az isteni ragaszkodást úgy kapja meg, hogy e szeretetet embertársainak adományozza. A szeretet a jellegét tekintve lendületes. Nem lehet bezárni; a szeretet élő, szabad, felkavaró és mindig mozgásban lévő. Az ember sohasem szerezheti meg az Atya szeretetét és zárhatja el egyúttal a szívébe. Az Atya szeretete a halandó ember számára csak azáltal válhat valósággá, hogy az adott ember személyiségén átszüremlik, amint e szeretetet a társainak átadja. A szeretet nagy köre az Atyától indul ki, a fiakon át a testvérek felé tart, s így jut el a Legfelsőbbhöz. Az Atya szeretete a halandó személyiségében a bent lakozó Igazító segédkezése révén jelenik meg. Az ilyen, Istent ismerő fiú kinyilatkoztatja szeretetét világegyetemi testvérei számára, és ez a testvéri ragaszkodás képezi a Legfelsőbb szeretetének lényegét.

¹¹ ¶ A Legfelsőbbhöz csak a tapasztaláson keresztül lehet eljutni, és a jelen teremtés-korszakokban csupán három nagyobb útja van annak, hogy a teremtmény a Felsőséghez közeledjen:

¹² 1. A Paradicsom Létpolgárai az örökkévaló Szigetről alászállnak a Havonán keresztül, ahol szert tesznek a Legfelsőbb megértésének képességére a Paradicsom-Havona valóság-különbözetének szemlélésén keresztül és a Legfelsőbb Teremtő Személyiségek, akiknek köre a Tökéletes Szellemtől a Teremtő Fiakig terjed, sokféle tevékenységének feltárása-felfedezése által.

¹³ ¶ 2. A Legfelsőbb Teremtők evolúciós világegyetemeiből felemelkedő tér-idő lények egészen közel kerülnek a Legfelsőbbhöz a Havonán való áthaladásuk során, melyre azelőtt kerül sor, hogy megtanulják magasabb szinten értékelni a paradicsomi Háromság egységét.

¹⁴ ¶ 3. A Havona honos lakosai a Legfelsőbb megértésére tesznek szert a Paradicsomról alászálló zárandokokkal és a hét felsőbb-világegyetemből jövő, felemelkedő zárandokokkal való kapcsolat útján. A Havona honos lakosai eredendően képesek arra, hogy összehangolják az örök Sziget polgárainak és az evolúciós világegyetemek polgárainak lényegesen eltérő nézőpontjait.

¹⁵ ¶ Az evolúciós teremtmények számára az Egyetemes Atya megközelítésének hét nagyobb módja létezik, és mindegyik ilyen paradicsomi felemelkedés a Hét Tökéletes Szellem valamelyikének isteniségén át vezet; és minden

egy ilyen megközelítést az tesz lehetővé, hogy a teremtmény az adott Tökéletes Szellem természetének felsőbbvilágegyetemi tükröződésében végzett szolgálat eredményeképpen a tapasztaló-képességét kiteljesítette. E hétféle tapasztalás összessége képezi a Legfelsőbb Isten valósága és tényleges volta teremtményi tudatosításának mai tudásunk szerinti határait.

¹⁶ Az embert nemcsak a saját korlátai akadályozzák a véges Isten megtalálásában; ebben része van a világegyetem tökéletlenségének is; még az összes — egykori, mai vagy jövőbeli — teremtmény tökéletlensége önmagában is elérhetetlenné teszi a Legfelsőbbet. Az Atya Istent bármely egyén megtalálhatja, aki az Istenhez való hasonlóság isteni szintjét eléri, ám a Legfelsőbb Istent személyesen *egyetlen* teremtmény sem fedezheti fel mindaddig a távoli időpontig, amikor is a tökéletesség egyetemes elérésével *minden* teremtmény egyidejűleg éri el őt.

¹⁷ Annak ellenére, hogy a jelen világegyetemi korszakban nem lesznek képesek személyesen megtalálni őt úgy, mint ahogy az Atyát, a Fiút és a Szellemet megtalálhatják, illetőleg megtalálják, azonban a Paradicsomra való felemelkedés és az azt követő világegyetemi létpálya fokozatosan kialakítja bennetek a minden tapasztalás Istene világegyetemi jelenlétének és mindenségrendi cselekvésének tudatos felismerését lehetővé tevő képességet. A szellem gyümölcsei a Legfelsőbb lényegét alkotják, amennyire az az emberi tapasztalásban felfedezhető.

¹⁸ A Legfelsőbb valamikori elérésére a paradicsomi Istenség szellemével való egygyé kapcsolódást követően kerül sor. Az urantiaiak esetében e szellem nem más, mint az Egyetemes Atya Igazító-jelenléte; és bár a Titkos Nevelő az Atyától származik és az Atyához hasonlít, mi mégis kételkedünk abban, hogy akár egy ilyen isteni ajándék képes lenne arra a lehetetlen feladatra, hogy a végtelen Isten természetét egy véges teremtménynek felfedje. Gyánítjuk, hogy amit az Igazítók a hetedik-szakaszú véglegesrendűeknek megmutatnak, az a Legfelsőbb Isten istenisége és természete lesz. És e kinyilatkoztatás a véges teremtmény számára éppen olyan lesz, mint amilyen a Végtelen kinyilatkoztatása lenne az abszolút lény számára.

¹⁹ A Legfelsőbb nem végleges, viszont vélhetően magába foglalja a végtelenségnek azt a fajta teljességét, amelyet egy véges teremtmény valaha is ténylegesen megérthet. A Legfelsőbbnél többet megérteni annyi, mint a végesnél többnek lenni!

²⁰ Minden élményelvi teremtésrész kölcsönösen összefügg saját végzetük megjelenésében. Csak a lételvi valóság tekinthető önállóan és önmagában létezőnek. A Havona és a hét felsőbb-világegyetem mindegyikének szüksége

van a többire ahhoz, hogy a végest kiteljesítse; mindezeknek a véges meghaladásához valamikor majd hasonlóképpen szükségük lesz a külső tér jövőbeni világegyetemeire.

²¹ A felemelkedő ember megtalálhatja az Atyát; az Isten lételvi és ezért valóságos, függetlenül a teljes világegyetembeli tapasztalás állapotától. De egyetlen felemelkedő lény sem fogja megtalálni a Legfelsőbbet mindaddig, amíg az összes felemelkedő lény el nem érte azt a legmagasabb fokú világegyetemi érettséget, amely képessé teszi őket arra, hogy e felfedezésben mindannyian egyidejűleg részt vegyenek.

²² Az Atya nem tesz különbséget a személyek között; minden egyes felemelkedő fiát mindenségrendi egyedként kezeli. A Legfelsőbb hasonlóképpen nem tesz különbséget a személyek között; minden egyes élményelvi gyermekét egyedülálló mindenségrendi teljességként kezeli.

²³ Az ember felfedezheti az Atyát a szívében, de a Legfelsőbbet az összes többi ember szívében kell keresnie; és amint az összes teremtmény tökéletesen kinyilvánítja a Legfelsőbb szeretetét, akkor válik a Legfelsőbb minden teremtmény számára világegyetemi ténylegességgé. És ez nem más, mint egy másik megfogalmazása annak, hogy a világegyetemek belépnek a fény és élet korszakába.

²⁴ Az, hogy az összes személyiség tökéletesen kiteljesíti önmagát és hogy világegyetem szerte tökéletes egyensúly alakul ki, az egyenértékű a Legfelsőbb elérésével, és ez egyúttal magával hozza azt is, hogy minden véges valóság megszabadul a tökéletlen létezés korlátaitól. Az összes véges potenciál ilyenforma kimerülése a Legfelsőbb teljes elérését eredményezi, és ez úgy is meghatározható, mint magának a Legfelsőbb Lénynek a teljes evolúciós tényleges megjelenése.

²⁵ ¶ Az emberek nem úgy hirtelen és látványosan találják meg a Legfelsőbbet, mint ahogy a földrengés rést üt a sziklán, hanem lassan és türelmesen, mint ahogy a nyugodt folyó elhordja a meder talaját.

²⁶ Amint megtaláljátok az Atyát, egyúttal megtaláljátok a saját világegyetembeli szellemi felemelkedésetek nagy okát is; amint megtaláljátok a Legfelsőbbet, egyben felfedezitek a paradicsomi fejlődési létpályátok nagy eredményét is.

²⁷ De egyetlen, Istent ismerő halandó sem lesz magányos a mindenségrendbeli útján, mert tudja, hogy az úton minden egyes lépés megtételekor az Atya ott halad mellette, míg maga az út, melyen jár valójában a Legfelsőbb jelenléte.

7. A LEGFELSŐBB JÖVŐJE

¹ Az összes véges potenciál kiteljesedő megjelenése egyenlő az összes evolúciós tapasztalás megnyilvánulásának kiteljesedésével. Ez a Véglegesnek mint világegyetembeli mindenható Istenség-jelenlétnek a végső kiemelkedését sugallja. Úgy tartjuk, hogy a Legfelsőbb e fejlődési szakaszban külön személyiség lesz, miként az Örökkévaló Fiú, valóságos hatalommal rendelkező lesz, miként a Paradicsom Szigete, tökéletesen egyesített lesz, mint az Együttes Cselekvő, és mindez együtt is lesz, mégpedig a Felsőség véges lehetőségeinek határain belül a jelen világegyetemi korszak kiteljesedésekor.

² Jóllehet a Legfelsőbb jövőjét leíró eme kép tökéletesen helytálló, néhány problémára azért felhívjuk a figyelmet mindezzel kapcsolatban:

³ 1. A Legfelsőbb Korlátlan Ellenőrei a Legfelsőbb fejlődésének kiteljesedését megelőző szakaszokban aligha válhatnak istenivé, és mégis éppen ezek az ellenőrök azok, akik jelenleg is korlátozott mértékű felsőségi fennhatóságot gyakorolnak a fény és élet korszakába lépett világegyetemek esetében.

⁴ ¶ 2. A Legfelsőbb aligha képes a Háromsági Véglegesben működni mindaddig, amíg a világegyetemi elismertség teljes ténylegességét el nem érte, a Háromsági Végleges jelenleg mégis korlátozott valóságot alkot, és már beszámoltunk nektek a Végleges Korlátozott Helyetteseiről is.

⁵ ¶ 3. A Legfelsőbb nem teljesen valóságosként jelenik meg a világegyetemi teremtmények számára, de számos érv támasztja alá annak az oktani levezetésnek a helyességét, hogy ő igencsak valóságos a paradicsomi Egyetemes Atyától a helyi világegyetemi Teremtő Fiakig és Alkotó Szellemekig terjedő Hétszeres Istenség számára.

⁶ ¶ Meglehet, hogy a véges felsőbb szintjein, ahol az idő egyesül az érzékfeletti-idővel, ott az egymásra következőzésnek valamiféle felkavarodása és összekeveredése megy végbe. Meglehet, hogy a Legfelsőbb képes előrevetíteni saját világegyetemi jelenlétét ezekre az időfeletti szintekre, és azután korlátozott mértékben előrevetíteni a jövőbeli fejlődést azáltal, hogy e jövőbeli látomást a teremtett szintekre visszatükrözi úgy, mint a Kivetült Befejezetlen Bennmaradóságát. E jelenség megfigyelhető mindennütt, ahol a véges kapcsolatba lép a végest meghaladóval, mint azon emberi lények tapasztalásában, akikben Gondolatigazító lakozik, melyek igazán hitelesen vetítik előre az ember fokozatos világegyetemi előrelépését végig az örökkévalóságban.

⁷ ¶ Amikor a halandó felemelkedők felvételnek a paradicsomi végleges rendű testületbe, esküt tesznek a paradicsomi Háromságra, és e hűségsküvel örök fogadal-

mat tesznek a Legfelsőbb Istennek, aki *maga* a Háromság, ahogyan azt minden véges teremtmény-személyiség felfoghatja. Ezt követően, amint a végleges rendű társaságok szerte a fejlődő világegyetemekben tevékenykednek, kizárólag a paradicsomi eredetű rendelkezésekhez tartják magukat egészen addig, amíg a helyi világegyetemekben be nem köszönt a fény és élet nevezetes korszaka. Milyen helyt e tökéletessé vált teremtrészek új kormányzati irányítása már tükrözi a Legfelsőbb megjelenő fennhatóságát, a megfigyeléseink szerint az addig meglehetősen önálló, végleges rendű társaságok elismerik ezen új kormányzatok fennhatóságát. Úgy tűnik, hogy a Legfelsőbb Isten az evolúciós Végleges Testület egyesítőjeként fejlődik ki, ám igencsak valószínű, hogy e hét testület örök végzetét a Legfelsőbb mint a Végleges Háromságának egyik tagja irányítja.

⁸ ¶ A Legfelsőbb Lényben a világegyetemi megnyilvánulásra három véges-feletti lehetőség foglaltatik:

⁹ 1. Abszonit együttműködés az első élményelvi Háromságban.

¹⁰ 2. Mellérendelt-abszolút viszony a második élményelvi Háromságban.

¹¹ 3. Társ-végtelen részvétel a Háromságok Háromságában, bár nem tudjuk kielégítően megmagyarázni, hogy ez mit is jelent.

¹² ¶ A Legfelsőbb jövőjére vonatkozóan ez az egyik általánosan elfogadott feltevés, de számos elmélet is létezik a Legfelsőbbnek a jelenlegi nagy világegyetemhez fűződő viszonyáról azt követően, hogy a jelenlegi nagy világegyetem megállapodott a fényben és életben.

¹³ A felsőbb-világegyetemek mai célja az, hogy olyan tökéletessé váljanak, mint a Havona, mely tökéletesség lehetőségét magukban hordozzák. E tökéletesedés fizikai és szellemi előrelépést, továbbá igazgatási, irányítási és testvéri fejlődést jelent. Úgy hisszük, hogy az eljövendő korszakokban az összhanghiány, a téves igazodás és a helytelen alkalmazkodás lehetőségei fokozatosan megszűnnek a felsőbb-világegyetemekben. Az energiakörök az elmével tökéletes egyensúlyban lesznek és az elmének való alárendeltségük teljessé válik, míg a szellem a személyiség jelenlétében megszerzi az uralmat az elme felett.

¹⁴ Gyanítjuk, hogy e távoli korban a Legfelsőbb szellem-személyének és a Mindenható kiteljesedett hatalmának fejlődése már összhangban lesz, és e kettő a Legfelsőbb Elmében, illetőleg általa egyesülve ténylegessé teszi a Legfelsőbb Lényt, a kiteljesített ténylegességet a világegyetemekben — olyan ténylegességről van szó, melyet minden

teremtmény-értelem megfigyelhet, melyre minden teremtettség energia válaszolhat, mely minden szellemi entitásban összehangolódik és amelyet minden világegyetemi személyiség megtapasztal.

¹⁵ Ezen értelmezés magába foglalja a Legfelsőbb pillanatnyi fennhatóságát a nagy világegyetemben. Az is valószínű, hogy a jelenlegi Háromsági irányítók az ő helyettesiként folytatják majd tevékenységüket, de véleményünk szerint a hét felsőbb-világegyetem között meghúzódozó jelenlegi éles határvonalak fokozatosan el fognak tűnni, és a teljes nagy világegyetem mint tökéletessé tett egész fog majd működni.

¹⁶ Lehetséges, hogy a Legfelsőbb ekkor majd személyesen is az Uverszán, az Orvonton központján fog lakozni, ahonnan az idő-teremtrészeket irányítja, de ez tényleg csak sejtés. Ugyanakkor bizonyos, hogy a Legfelsőbb Lény személyisége közvetlenül érzékelhető lesz bizonyos helyeken, jóllehet az ő Istenségi jelenlétének mindenütt-jelenvalósága valószínűleg továbbra is át fogja járni a világegyetemek mindenségét. Azt, hogy az akkori felsőbb-világegyetemi létpolgárok milyen viszonyban lesznek a Legfelsőbbel, nem tudjuk, de meglehet, hogy az olyasféle lesz, mint a Havona honosai és a paradicsomi Háromság közötti jelenlegi viszony.

¹⁷ ¶ E jövőbeli, tökéletessé tett nagy világegyetem nagy mértékben különbözni fog a maitól. Nyoma sem lesz már a tér-galaxisok szervezéséhez kapcsolódó izgalmas kalandoknak, az idő bizonytalan világain való élet-megtelepítési folyamatoknak, és az összhang kifejlődésének az ökszusaságból, a szépség kifejlődésének a magvábanvalókból, az igazság kifejlődésének a jelentéstartalomból és a jóság kifejlődésének az értékekből. Az idő-világegyetemek ekkorra már beteljesítették véges végzetüket! És talán egy időre nyugalom lesz, nyugalom az evolúciós tökéletesedés érdekében folytatott korszakos küzdelemtől. De nem sokáig! A Végleges Isten megjelenő Istenségének talánya minden bizonnal és elkerülhetetlenül olyan kihívást fog jelenteni a végleges rendű világegyetemek tökéletessé vált létpolgárainak, mint amelyet küzdelmes evolúciós elődeiknek egykor a Legfelsőbb Isten keresése jelentett. A mindenségrendi végzet függőnye újra felgördül és láttatni engedi az Egyetemes Atya megtalálása érdekében a teremtményi tapasztalás véglegességét jelentő új és magasabb szinteken folytatandó, hívogató abszonit kutatás érzékfeletti fényét.

¹⁸ [Ennek az írásnak az összeállítását egy, az Urantián ideiglenesen állomásozó Fenséges Hírívó hitelesítette.]